

virkelig blandt mine Vælgere var nogle, der vare stemte for Legemsstraffen, vilde jeg gerne have Lejlighed til at oplyse dem derom. Hvis andre ærede Medlemmer af dette Ting, navnlig de ærede Medlemmer, der i Gaar stemte for Legemsstraffens Indførelse, havde taget en lignende Beslutning som jeg og indkaldt til Møder i deres Valgkredse, er jeg overbevist om, at der vilde ikke have været noget Flertal som det i Gaar. Selv om enkelte Rigsdagsmænd havde udtalt sig for Legemsstraffe, tror jeg, at der fra Vælgernes Side vilde være staaet en Mand frem, som paa det bestemteste havde udtalt sig derimod. Det er nu ikke sket. Hvorfor? Overhovedet holdes der jo ikke ret mange Møder nu til Dags af Venstremænd. Det er ikke som i gamle Dage, hvor ethvert Spørgsmaal, der interesserede Offentligheden, gav Anledning til offentlige Møder. Mine Meningsfæller have i andre Kredse gjort det samme som jeg og indvarslet Vælgerne til Møde, og overalt ere de mødte og have enstemmig givet os deres Tilslutning til vort Standpunkt til Legemsstraffen.

Jeg ser, at den højtærede Justitsminister gaar, jeg beklager det, thi ogsaa nede i hans Valgekreds i Køge har der været afholdt et meget betydeligt Møde paa 400 Mennesker, der enstemmig vedtog en Resolution mod Pryglestraffen. Nu kan der af den højtærede Justitsminister siges: Ja, men Byfolkenes Stemning regner jeg ikke saa meget med. Den højtærede Justitsminister bryder sig ikke saa meget om Stemningen i Hovedstaden, hvorfor skulde han saa bryde sig saa meget om Stemningen i Køge? (Modsigelse af *Borgbjerg*). Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (*Borgbjerg*) mener ikke, at det forholder sig, som jeg mener, men jeg ved, at vel kender den højtærede Justitsminister adskillige Køgeborgere og sætter Pris paa dem i mere end en Henseende, men alligevel tror jeg, at den højtærede Justitsminister i nok saa høj Grad sætter Pris paa, hvad Landbefolkningen maatte mene i Køgekredsen. Den er vel som andetsteds jævn-godmodig, jævn-elsk værdig, frisindet og gennemdannet. Jeg tror derfor, at hvis det kom til et Møde, en Meningsudveksling om denne vigtige Sag, vilde Husmand, Gaardmand, Indsieder, Tjenestefolk, kort sagt alle i meget stort Antal mene, at det at skride til Gennemførelsen af Legemsstraf i 1904 er et meget stort Tilbageskridt.

Nu hører jeg ganske vist, at nogle af dem, der have udtalt sig for Pryglestraffen,

have motiveret deres Stilling med, at ved denne Lovs Gennemførelse er der en hel Del Personer, der slippe for Legemsstraf, Børn og unge Mennesker, og følgelig kan man meget vel forsvare at indføre Legemsstraffen for andre Folk, idet det bliver færre, der for Fremtiden faa Prygl. Men Spørgsmaalet om Pryglestraffen er et Principspørgsmaal. Det er et Spørgsmaal, der ikke alene maa ses i Belysning af de begaaede Voldsomheder eller de begaaede Sædelighedsforbrydelser, men ogsaa i Belysning af de sociale Forhold, og det maa vi, der sidde her som Folkets Repræsentanter, i første Række gøre. Det er i denne Henseende i høj Grad oplysende, at Børnehjemscommissionen af 1893, netop hvor Talen er om Forbrydelser af Børn og unge Mennesker, i første Række paa-pegte, at Grunden dertil er at søge i disses daarlige sociale Stilling og i de Forhold, hvorunder de ere voksede op. Men der er ogsaa en Række andre kendte og udmærkede Mænd, Skolemænd, fremragende Børnehjemsforstandere, Politikere, der have udtalt sig i samme Retning. Jeg skal blot nævne, at i en Bog „Pædagogik som Videnskab, et Blik paa Opdragelsen i Fortid og Nutid, en populær Afhandling af Herman Trier“, som udkom i 1878, er Prygl og Legemsstraf paa det skarpeste fordømt. Af en Række ansete Pædagoger, Mænd, som til sin Tid have haft et Navn inden for Skoleverdenen, er Anvendelsen af Prygl og Legemsstraf blevet stemplet som utilbørlig og farlig. Ikke alene som et utilbørligt, men som et farligt Middel. Og i denne Bog af den højtærede Formand blev det i meget høj Grad understreget, at Grunden til, at mange Børn begaa Overgreb imod Lovene og Samfundet og forstyrre Ordenen og Freden, er at søge i den slette og mangelfulde Opdragelse, de have faaet. Der tales om, hvor mange Forældre, der slet ikke have nogen Forestilling om at opdrage deres Børn; hvor mangen Yngling, der har faaet ubodelig Brøst for hele Livet, fordi hans Forældre ikke anede, hvilke Fristelser han kunde bukke under for. Men derhos er der jo Tilfælde, hvor det er Forældrene en Umulighed at varetage deres Børns Opdragelse, fordi f. Eks. Kampen for Udkommet lægger Beslag paa hele deres personlige Arbejde. Hvor mangen Fader er der ikke i de lavere Samfundsklasser, som kun kender sit Barn i dets sovende Tilstand, som gaar til sit Arbejde, før Barnet vaagner om Morgenen, og kommer hjem, efter at det er gaaet i Seng. Der er